

Sygn. akt II K 801/17

Ds 1328.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Bielecki

Protokolant: Elwira Kwiecińska

Przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2018 r.

sprawy S. K. (1)

córki Z. i J. z domu S.

urodzonej (...) w T.

oskarżonej o to, że w dniu 6 lipca 2017 r. w G. na klatce schodowej bloku przy ul. (...), nie sprawując właściwego nadzoru nad swoim psem, który swobodnie, bez kagańca i smyczy przemieszczał się na ogólnodostępnej klatce schodowej, nieumyślnie doprowadziła do pogryzienia przez psa M. G. (1), w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci rany kąsanej długości 1 cm i dwóch ran kąsanych o długości po 0,5 cm okolicy końca dalszego podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności dotkniętych narządów ciała pokrzywdzonej na okres do 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 i 3 kk

I. uznaje **S. K. (1)** za sprawcę czynu z art. 157 § 2 i 3 kk i na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko niej o ten czyn warunkowo umarza na okres **1 (jednego) roku próby;**

II. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje **S. K. (1)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz **M. G. (1)** kwoty 426,84 zł (czteryście dwadzieścia sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) oraz orzeka od **S. K. (1)** na rzecz **M. G. (1)** zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych;

III. na podstawie art. 629 kpk, art. 627 kpk, art. 616 §1 pkt 2 kpk zasądza od **S. K. (1)** na rzecz **M. G. (1)** kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych tytułem kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika;

IV. na podstawie art. 629 kpk i art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza jej 100 (sto) złotych opłaty.

Radosław Bielecki

Sygn. akt II K 801/17

UZASADNIENIE

w zakresie orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynieniu

Wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Gryficach warunkowo umorzył na okres 1 roku próby postępowanie karne prowadzone przeciwko S. K. (1), oskarżonej o to, że w dniu 6 lipca 2017 r. w G. na klatce schodowej bloku przy ul. (...) nie sprawując właściwego nadzoru nad swoim psem, który swobodnie, bez kagańca i smyczy przemieszczał się na ogólnodostępnej klatce schodowej, nieumyślnie doprowadziła do pogryzienia przez psa M. G. (1), w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci rany kątowej długości 1 cm i dwóch ran kątowych o długości po 0,5 cm okolicy końca dalszego podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności dotkniętych narządów ciała pokrzywdzonej na okres do 7 dni, to jest o czyn z art. 157 § 2 i 3 kk.

W punkcie II części rozstrzygającej wyroku Sąd, na podstawie art. 67 § 3 kk, zobowiązał S. K. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz M. G. (1) kwoty 426,84 zł oraz orzekł od S. K. (1) na rzecz M. G. (1) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2.000 zł.

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 kk, który stanowił podstawę prawną dla powyższego rozstrzygnięcia, umarzając warunkowo postępowanie, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzeczenie więc w zakresie obowiązku naprawienia szkody miało charakter obligatoryjny i warunkowane było jedynie tym, czy szkoda w wyniku przestępstwa powstała i czy nie została już naprawiona (podobnie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 10 maja 1994 r., WR 75/94, OSNKW 1994, nr 7-8, poz. 46 czy z dnia 31 sierpnia 2007 r., V KK 228/07, LEX nr 307803). Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy wskazać należało, iż niewątpliwie w następstwie występku, którego dopuściła się S. K., powstała u pokrzywdzonej M. G. szkoda o charakterze materialnym, która polegała na konieczności poniesienia kosztów leczenia zranionej nogi oraz utracie części zarobków związanej z koniecznością pobytu na zwolnieniu lekarskim. Jak wynika z dokumentów przedłożonych przez pokrzywdzoną w postaci faktur za zakupione leki (k. 58 – 62), które w ocenie Sądu okazały się być wiarygodnymi, jako że zostały wystawione przez uprawnione osoby i w odpowiedniej formie, koszty związane z leczeniem wyniosły łącznie 140,62 zł, zaś z równie wiarygodnego pisma pracodawcy M. G. (1) (k. 121) wynika z kolei, że w efekcie pobytu na zwolnieniu lekarskim po zdarzeniu będącym przedmiotem sprawy jej zarobki zmalały o kwotę 206,88 zł, a dodatkowe wynagrodzenie roczne o kwotę 79,34 zł netto, co razem dało kwotę 286,22 zł. Jeśli zaś dodać do siebie kwoty 140,62 zł oraz 286,22 zł, to łączny rozmiar szkody, jaką poniosła pokrzywdzona w wyniku przestępstwa, którego dopuściła się oskarżona wyniósł 426,84 zł, a skoro szkoda ta w chwili wyrokowania nie została w żadnej części naprawiona, to Sąd taką właśnie kwotę orzekł od S. K. (1) na rzecz M. G. (1) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości.

Natomiast w przypadku orzeczenia o zadośćuczynieniu za doznaną przez M. G. (1) w wyniku przestępstwa, którego sprawczynią była S. K. (1) krzywdę Sąd uznał, że istnieje przewidziana w art. 67 § 3 kk możliwość jego orzeczenia, skoro pokrzywdzona niewątpliwie doznała krzywdy w wyniku zdarzenia, jej rozmiar w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, a więc zeznań M. G., dowodów z dokumentów dotyczących głównie procesu jej leczenia oraz opinii biegłych medyków, które Sąd uznał za wiarygodne, jako że były jasne, logiczne, brak też było okoliczności świadczących o braku wiarygodności któregokolwiek z nich, był możliwy do określenia, nie zaistniały też przeszkody dla możliwości uiszczenia zadośćuczynienia przez S. K..

Miarkując wysokość wspomnianej krzywdy Sąd miał na względzie rodzaj i rozmiar następstw zachowania się S. K. (1) dla zdrowia pokrzywdzonej, okoliczności związane z koniecznością poddania się przez nią leczeniu, w tym zabiegom medycznym, co niewątpliwie związane było też z dolegliwościami bólowymi, jak też psychicznymi wynikającymi choćby z dyskomfortu związanego z koniecznością noszenia opatrunków, plastrów na ranach, czy też niemożności pełnego korzystania z zaplanowanego wyjazdu urlopowego do Egiptu. Z drugiej strony miał też na względzie Sąd i to, że występki przypisany S. K. miał charakter nieumyślny, a naruszenie czynności narządu ciała w postaci podudzia lewego nie przekraczało siedmiu dni. Okoliczności zaś te doprowadziły Sąd do przekonania, iż zasadnym było orzeczenie na rzecz M. G. (3) od S. K. (1) zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł, która to kwota powinna stanowić dla pokrzywdzonej realną wartość i stanowić rekompensatę za ból i cierpienia psychiczne.

Na marginesie wspomnieć należałoby i o tym, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym przy miarkowaniu zadośćuczynienia Sąd nie może wziąć pod uwagę sytuacji materialnej sprawcy, co wiąże się z tym, że zadośćuczynienie

za krzywdę wyraża instytucję o cywilnoprawnym charakterze, a więc nie ma do niego zastosowania art. 440 kc, odnoszący się jedynie do naprawienia szkody, ale nie do zadośćuczynienia, które ma być odpowiednie (tak Jacek Gudowski, Gerard Bieniek w „Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna”, teza 15 do art. 440 kc – dostępne w zbiorze LEX oraz Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10.10.2013 r., V KK 130/13 – dostępne w zbiorze LEX). Zadośćuczynienie orzekane w postępowaniu karnym ma być nie tyle dodatkową dolegliwością dla sprawcy, co rekompensatą za doznaną krzywdę. Jednak nawet pomijając powyższe, w pełni podzielane przez Sąd meriti stanowisko wspomnieć należałoby o tym, że zasądzona na rzecz pokrzywdzonej kwota zarówno tytułem obowiązku naprawienia szkody jak i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie przekraczały możliwości zarobkowych S. K., która wszak osiąga stałe, acz niezbyt wysokie dochody i były adekwatne również do jej sytuacji majątkowej.

Radosław Bielecki